

trenutkih bo vse pri kraju. Pa si pomagaj, če si moreš. Drugega ne morejo Zaplankarji in tudi ata župan ne, kakor da gledajo, kako gori.

In res, preden bi pojedel skledo žgancev, je vse pogorelo. Ostalo je le nekaj okovja in kup kadečega se pepela.

Od nekod je prisopihala županova žena Urša. Na polju je bila, pa ni vedela, kaj se je zgodilo. Glasni kriki iz vasi so jo pa spravili domov.

»Tak, kaj pa imate, da se derete kakor jesiharji po vasi?«

»Nič hudega, Urška,« so jo potolažili ata župan, »samo voz je zgorel in seno tudi, konj je pa cel, nič hudega.«

»Tak, kdo je pa zažgal?«

»Oh, tale naš Jaka je vsega kriv, ta norec, ki ne zna s konjem ravnati. Če bi jaz sam peljal, bi se ničesar ne zgodilo. Saj pravim, če človek sam ni povsod, je vedno kaj narobe.«

»O, ata župan, jaz nisem nič kriv,« se je izrezaval Jaka. »Saj ste vi sami ogenj podtaknili, sami ste zažgali. In bodite veseli, da sem vam konja rešil, sami bi ga ne.«

»No, le tiho bodi in konja mi brž domov spravi, danes bomo seno pustili,« so ga tolažili ata župan.

»Kakopak,« je rekla Urša, »saj sem kar vedela, da si tudi sam imel prste zraven. Kdaj pa je še bila kaka neumnost brez tebe...!«

»Nisem jaz kriv, da ti povem! Konj je tak. Ko pa nikamor ni hotel iti. Ali misliš, da ga bom nesel domov?«

»Zdaj je, kar je,« so rekli Zaplankarji in niso vedeli, kdo je kriv, samo to so vedeli, da je voz zgorel in da so ata župan zakurili ogenj.

Lisko se pa od tistega časa ni več upiral, a kadar je bil truden, si je vselej privoščil zasluženi počitek, pa čeprav je bilo to sredi Zaplank.

Venceslav Winkler

Križ sredi polja

Gospod in sveti Peter, dobra in modra moža, sta zašla v hribe med sneg in mraz. Peter je obupno gazil v celo in se tresel, da so mu zobje šklepetali, Gospod je pa ves čas molčal. Od severa je brila burja in rezala v obraz.

»Gospod, daj, naj preneha ta veter!« je zaprosil Peter.

»Vihar!« je mislil Kristus. »Tod so taki ljudje, da jih še burja komaj kroti.«

Peter ni verjel.

»Kakor hočeš,« je rekel Kristus.

Šla sta prosit prenočišča. Ljudje so ležali za pečjo, niti premaknili se niso, ko sta vstopila. Neverno so poslušali, mimogrede so skomizgnili z rameni, pa so rekli, da ne morejo, res ne morejo. Težki so časi, hudi so časi, ampak če bi dala vsak kak denar, bi morebiti našli kje kaj prostora.

Molče sta se obrnila.

»Zdaj vidiš!« je rekel Gospod.

Šla sta še v drugo hišo, v tretjo, v četrto. Povsod enako.

»Sami mešetarji,« je godrnjal Peter, »vso dolino so posedli. Kaj bi z njimi?«

Na koncu vasi je hrib, tam visi čez cesto skala. Pod njo sta vedela za zavetje. Pa ko sta prišla tja, sta našla v zavetišču že človeka.

»Le noter,« je rekel, »tukaj ni burje.«
 Stisnili so se v kotichek in se pomenili o svetu. Človek pod skalo je bil
 podobar in je upal, da bi v dolini postavil križ s trpečim Bogom.
 »Ne vem,« je skomizgnil Gospod.
 Podobar je rekel, da ga bo.
 Prenočili so pod skalo, drugo jutro je pa šel podobar v dolino. Od člo-
 veka do človeka je hodil, nazadnje so se omehčali in so naročili križ.
 »No, vidiš,« je rekel Peter.
 »Ne vem,« je skomizgnil Gospod.
 Čez leto dni sta spet hodila po dolini.
 »Glej, križ!« ga je opomnil svetnik. »Mešetarji so ga naredili.«
 »Podobar ga je,« se je nasmehnil Kristus.
 Pa sta izvedela, da ga je res. Ko ga je naredil, ga niso hoteli plačati.
 Podobar se je nekaj časa prerekal, nato se je spravil nad božji obraz, nekaj
 rezljaj, potem je šel in ga ni nihče več videl.
 Sredi polja je pa ostal križ z jokajočim Kristusom. Kadar gre kak
 mešetar mimo, umolkne že nekje daleč, s povešeno in odkrito glavo se
 plazi na drugi strani ceste, kakor da ga je neskončno sram...

Emanuel Kolman

Angel varuh

*Pošlje noč ti sladke sanje,
 v njih boš spet, otrok, z menoj —
 Ti ne veš, kako te ljubi
 dobri, lepi angel tvoj!*

*Kot med lilijami cvete
 tvoja duša, kadar spiš,
 ostaja ti na ustnih zarja,
 kot da gledaš v paradiz ...*